

Tenia 15 anys, i els monjos de Montserrat

Dm, 12/02/2019 per Catalunya Religió

[L'opinió publicada](#)

Un pobre capellà de poble no té gaires coses, però, si en té alguna, com tothom en aquest món, és el record de les seves vivències. I les de jovenet marquen per a tota la vida, amb aquella vivesa pròpia de les coses que es descobreixen. L'any 1999, jo tenia 15 anys, vaig pujar a Montserrat per fer una primera estada llarga amb els monjos: set dies i sis nits. Era una trobada organitzada pel Seminari Menor de Barcelona. Exercicis espirituals per a adolescents. Em va acompanyar un amic, l'Oriol, de Sant Cugat com un servidor, antic escolà de Montserrat. Imagineu-vos quin parell: interessats per la Litúrgia, l'Evangeli, la música religiosa...

Jo mai havia estat dintre del clos monàstic, aquell que no és obert als turistes, ni als peregrins: els monjos també tenen dret a la intimitat, dins casa seva. Com qualsevol. I més si et visiten 2 milions de persones l'any! Un raconet, en pau, com el necessiten! L'Oriol, que hi va viure tota la seva adolescència, me'l va fer conèixer a fons. Recordo les llargues converses amb tres monjos vellíssims (els jubilats sempre tenen temps) P. Irineu Segarra, P. Gregori Estrada, G. Odiló M. Planàs. Amb 15 anys no entenia del tot allò que deien, però reconeixia que era gran, admirable, bell, autèntic,... i que un dia ho entendria totalment. Amb el temps, he vist que mai ho entendré del tot, perquè tot allò que és gran, admirable, bell, autèntic, ... mai no es copsa completament.

Descobrir Déu a través de l'art, de la música i de la bellesa; del tracte fraternal amb els germans de comunitat; del valor del treball, no com un càstig, sinó com una oportunitat d'elevació humana; de la pregària, que amara tota la jornada, com a lloança de l'amor de Déu; d'una manera raonada i intel·ligent de viure la fe, sense cursilismes ni simplismes, mirant de comprendre la vida humana, sense desatendre-la... Tot això em va marcar. Jo no seria qui sóc sense tot això. Només em dol no ser prou fidel, ni prou coherent, amb tot allò que els bons monjos de Montserrat m'han inspirat. No sóc perfecte, com la comunitat tampoc; de perfecte, només el Pare del Cel.

Amb el pas del temps, a mesura que coneixes més i veus el conjunt (amb els seus encerts i errors) he deixat de mitificar Montserrat. Els mites no són reals. Però l'agraïment és enorme, i voldria que la meva estima ho fos també. Per aquest motiu, si algun membre de la família ha delinquit, que respongui davant qui toqui. Però no condemnem tots els membres innocents, que fóra una injustícia.

*Aaron de Larrazabal,
rector de les parròquies de Santa Eulàlia de Ronçana i de Lliçà d'Amunt*